

една тиква по главата, за да не ругаешъ така мръсно. Но сега въ думата „крадецъ“ нѣма нищо оскърбително. Това е все едно да ме наречешъ „великъ везиръ“. Ако самия великъ везиръ наричатъ крадецъ, то какво остава до мене? Щомъ самиятъ великъ везиръ е крадецъ, то намъ, проститѣ смъртни, и Аллахъ ни заповѣдва да бждемъ такива!

Ифтагаръ по служебенъ дългъ се интересува и попита:

— Отде знаешъ, добрий човѣче, че нашиятъ великъ везиръ е това, което ей сега го каза.

— Че той е крадецъ ли? — се разсмѣ търговецътъ. — Срамътъ е да не знае човѣкъ това. Мене ми каза това моятъ шурей, който лежа въ затвора шестъ месеца за кражба и който едва що излѣзе. Тамъ, въ затвора, великия везиръ не наричатъ другоиче, освенъ „крадецътъ“. Това много добре имъ разправилъ учителя Садрай. Хе, хе, хей! Ако даже крадцитѣ, мошеницитѣ, конокрадцитѣ и измамницитѣ изъ затворитѣ наричатъ великия везиръ „крадецъ“, то какъ трѣбва да го наричатъ честнитѣ хора?

Ифтагаръ арестува търговеца и тичешкомъ отиде да докладва за всичко на великия везиръ.

Везирътъ се разгнѣви на самия себе.

— Поискахъ да накажа свинята и самъ я наврѣхъ въ локвата!

Заповѣда веднага да измъкнатъ Садрая отъ затвора и да го доведатъ при него.

— Не съумѣ, негоднико, да живѣешъ въ просвѣтения градъ Техеранъ, дето човѣкъ може и добре да похапне, и музика да послуша, и танцувачи, и учени мечки да погледа и всѣкакви други удоволствия да има . . .

— Та мене ми бѣше май трудничко да се ползувамъ отъ всичко това — поусмихна се Садрай, — азъ бѣхъ въ затвора.

— Забравилъ си пословицата за езика: „езикътъ е ключътъ на собствения ти затворъ“ — продължи великиятъ везиръ. — Ти не съумѣ да живѣешъ между просвѣтенитѣ хора, поживѣй тогава между дивацитѣ.

И заповѣда да изпратятъ веднага Садрая на заточение въ най-далечната провинция.

*
* * *

Изтекоха два месеца и великиятъ везиръ започна даже да забравя името на Садрая.

Но единъ день, кръстосвайки улицитѣ, Ифтагаръ съгледа единъ странно облѣченъ човѣкъ, който вървѣше и съ любопитство разглеждаше кжшитѣ.